

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.III.40.048/2021/8.

A felperes:

felperes neve (felperes székhelye)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Horváth Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Horváth László ügyvéd, ügyvédi iroda címe.)

Az alperes:

alperes neve Kft. (alperes székhelye)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Ember Alex ügyvéd (ügyvéd címe)

A per tárgya:

Munkabér követelés és sérelemdíj megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és megfellebbezett határozatának a száma:

Szegedi Törvényszék 4.M.70.022/2020/47.

A fellebbező fél és a fellebbezés sorszáma:

Felperes, 4.M.70.022/2020/50.

Alperes, 4.M.70.022/2020/51.

K Ö Z B E N S Ó Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság nem fellebbezett részítéletét nem érinti, megfellebbezett közbenső ítéletét helybenhagyja.

A peres felek fellebbezési eljárási költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A tényállás

[1] A felperes 2017. július 24. napjától állt határozatlan időtartamú munkaviszonyban a bútorgyártással foglalkozó alperesnél „egyéb egyszerű építőipari foglalkozású” segédmunkás munkakörben. A munkaszerződés szerint személyi alapbére havi bruttó 64 000 forint volt. Feladatát képezte a faelemek ragasztása, festése, csiszolása, gyalulása és marása az alperesi ügyvezető utasításai szerint.

[2] A foglalkoztatás megkezdése előtt a felperes írásban dokumentált baleseti és munkavédelmi oktatásban nem részesült, a gépek használatára az alperes ügyvezetője szóbeli irányítással fokozatosan tanította be. A gyakorlati munkavégzésre történő rávezetés során bemutatta a gépek használatát, és megmutatta, hogy miként kell végezni az adott feladatot.

[3] A felperes 2017. július 29-én, az ötödik munkanapján az alperes telephelyén lévő műhelyben az ügyvezető jelenlétében bútór fabetét elemek harmadszori marását végezte K5-320 típusú kombinált faipari marógépen. Előző két napon az alperesi ügyvezető felügyelete mellett együtt elvégezték a kb. 25 darab különböző méretű betételem első és másodszeri marását. A marógépet – ideértve a vágásmélységeket is – az alperesi ügyvezető állította be. A közös munkavégzés során az alperesi ügyvezető több alkalommal szóban utasította a felperest, hogy a legkisebb elemek marását egyedül ne végezze el, tegye félre, azokat saját maga munkálja majd meg, mert ez nagyobb gyakorlatot kíván. A 2017. július 29-i munkakezdést követően, a felperes és az alperesi ügyvezető bútorelemek ragasztását végezte, majd a ragasztást követően, 11 óra 20 perc körül megkezdtek az előkészületet a maráshoz. A felperes ezt követően hozzákezdett a fabetét elemek gépi marásához, amikor az alperesi ügyvezető a közeli boltba indult ásványvízért. Hátra volt még több megmunkálandó betét, amikor a munkavégzés során a felperes a következő betét – ami kis méretű volt – marásához kezdett. A 46x16 cm méretű betétet a vezető vonalzó mellett, hosszoldalával

ráhelyezte a forgó marókés elé a munkaasztalra, és bal kézzel elől, míg jobb kézzel hátul megtámasztva tolta. E művelet közben egy reccsenést hallott, a forgó marókés a munkadarab oldalát átvágta, és a felperes jobb kezének három ujját (III., IV. és V. ujjak) súlyosan felsértette.

[4] A felperes a munkát azonnal abbahagyta, és segítségért kiáltott. A felperes kiabálását meghallotta az alperesi ügyvezető és annak műhely közelében tartózkodó testvére, akik mindketten a műhelybe siettek. Látták, hogy a felperes sérülése súlyos, azt a helyszínen ellátni nem tudják, ezért az ügyvezető a felperest személygépkocsival a Klinika neve szállította, ahol még aznap a felperes jobb kezének III., IV. és V. csonkolt, maradandóan sérült ujjait megműtötték.

[5] A baleset következtében a felperes 2017. november 5. napjáig keresőképtelen volt, baleseti táppénzben részesült. A felperes 2017. november 5. napját követően már nem végzett munkát az alperesnél, majd a felperes kezdeményezésére a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetéséről tárgyaltak. Ennek eredményeként a felek a munkaviszonyt 2018. február 7. napján aláírt megállapodással – annak szövegezése szerint – „többszöri előzetes megbeszélésüknek megfelelően, a munkavállaló kezdeményezésére, mivel a munkavállaló nem jelent meg munkavégzésre, közös megegyezéssel 2018. február 7. napi hatállyal” megszüntették.

[6] A megállapodás 1. és 3. pontja szerint a munkaviszony megszüntetése kapcsán munkáltató a munkavállaló részére a megszüntetés napjáig a ledolgozott munkaidőre járó munkabérét, egyéb járandóságait, valamint az esetlegesen ki nem vett szabadságának pénzbeli megváltását legkésőbb a megállapodás aláírását követő 5. munkanapig megfizeti. A munkáltató a munkaviszony megszűnésével kapcsolatos igazolásokat a megállapodás aláírásának napján kiadta azzal, hogy a korábban tévesen kiadottat a felek hatálytalannak tekintették. A 4. pontban közösen kijelentették, hogy a megállapodással megszüntetésre kerülő munkaviszonyból eredően a tárgynapig egymással elszámoltak, különös tekintettel a munkabérre, és az esetleges túlórákra. A megállapodást tartalmazó okiraton szereplő, szintén 2018. február 7. napján kelt záradék értelmében a felek kijelentették, hogy a fenti megállapodás 2. és 3. pontjában leírtaknak megfelelően egymással teljeskörűen elszámoltak. A munkavállaló a munkaviszony fennállásának teljes időtartamára megkapta az összes járandóságát, valamint munkakörével rendben elszámolt. Erre tekintettel felek a megállapodás megtámadásának jogáról kölcsönösen lemondtak.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[7] A felperes keresetében kérte, a bíróság kötelezze az alperest, hogy fizesse meg a 2017. július 24. napjától 31. napjáig terjedő időszakban, valamint a 2017. november 6. napjától 2018. február 7. napjáig terjedő időszakban keletkezett, összesen 220 190 forint elmaradt munkabért, valamint ezen összegből 18 285 forint tőke után 2017. augusztus 10. napjától, 57 905 forint tőke után 2017. december 10. napjától, 64 000 forint tőke után 2018. január 10. napjától, 64 000 forint tőke után 2018. február 10. napjától, illetve 16 000,- forint tőke után 2018. február 14. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamatot.

[8] Keresetét az elmaradt munkabér iránti követelés tekintetében az Mt. 42. § (2) bekezdés b) pontjára alapította, és azzal indokolta, hogy az alperes nem fizette ki részére a 2017. július hónapra járó munkabérét, a táppénz lejártát, 2017. november 5-ét követően pedig nem biztosított számára munkalehetőséget, de munkaviszonyát sem szüntette meg, munkabért pedig egyáltalán nem fizetett. Nem vitatta, a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetéséről szóló megállapodásban valóban benne van, hogy a munkaviszony fennállásának teljes időtartamára megkapta a teljes járandóságát, azonban álláspontja szerint az pusztán egy feltételhez kötött joglemondás csupán mivel annak 2. pontja azt tartalmazza: „A munkaviszony megszüntetése kapcsán a munkáltató a munkavállaló részére a megszüntetés napjáig a ledolgozott időre járó munkabérét, egyéb járandóságait, valamint az esetleges ki nem vett szabadságának pénzbeli megváltását legkésőbb jelen megállapodás aláírását követő 5. munkanapig megfizeti.” Érvelése szerint ez nem történt meg, a feltétel nem következett be, így a joglemondás sem értelmezhető.

[9] A felperes az alperesnél munkavégzés közben elszenvedett baleset miatt – élet, testi épség és egészséghez fűződő személyiségi jogának megsértése miatt – 3 000 000 forint sérelemdíj, valamint perköltség megfizetésére is kérte kötelezni az alperest. A felperes álláspontja szerint a munkavégzés közben elszenvedett balesetért az Mt. 166.§ (1) bekezdés alapján felelősség terheli az alperest, mint munkáltatót. Keresetének jogalapjaként hivatkozott a Ptk. 2:43. § a) pontjára és a 2:52. § (1) bekezdésére.

[10] Az alperes írásbeli ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Érvelése szerint a felperest az elmaradt munkabér nem illeti meg, tekintettel a peres felek által aláírt közös megegyezés záradékában foglalt azon rendelkezésre, melynek értelmében: „A munkavállaló a munkaviszonyának teljes időtartamára megkapta az összes járandóságát, valamint munkakörével rendben elszámolt”.

Erre tekintettel a megállapodás megtámadásának jogáról kölcsönösen le is mondtak.” Hivatkozott még arra, hogy a felperes 2017. november 1. napjától 2018. február 7. napjáig igazolatlanul volt távol munkahelyéről, nem tájékoztatta az alperest a távolmaradásról, és annak okáról. Az igazolatlan távollét időtartama alatt nem fizetett munkabért a felperesnek, hiszen a felperes megsértette az Mt. 6. § (4) bekezdésében rögzített tájékoztatási, továbbá az Mt. 52. § (1) bekezdés a)-e) pontjaiban részletezett munkavégzési, rendelkezésre állási, és együttműködési kötelezettségét, mely magatartásával – azaz munkától való igazolatlan távolmaradásával – az alperes jogos gazdasági érdekét veszélyeztette. Előadta, hogy a felperes részére a ténylegesen járó munkabért készpénzben megfizette, melyet a felek által aláírt közös megegyezést tartalmazó okirat is bizonyít. Az igazolja, hogy a perben álló felek egymással teljeskörűen elszámoltak a munkabér és egyéb járandóságok vonatkozásában.

[11] A sérelemdíj iránti kereset tekintetében elfoglalt álláspontja szerint a felelősség alól mentesül, mert a baleset kizárólag a felperes elháríthatatlan magatartása miatt következett be, a balesetet okozó tevékenységet ugyanis – a felperes által munkabaleseti jegyzőkönyvben is elismert módon – alperes kifejezett tiltása ellenére végezte. Emellett a munkáltató maradéktalanul eleget tett az egészséges és biztonságos munkavégzés biztosítására vonatkozó jogszabályi előírásoknak.

Az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítélete

[12] Az elsőfokú bíróság a perben rész- és közbenső ítéletet hozott. A részítélettel a felperes munkabér megfizetése iránti keresetét elutasította. Közbenső ítéletében pedig megállapította, hogy a felperes 2017. július 29. napján bekövetkezett munkahelyi balesetért az alperes kártérítési felelőssége 80%-os mértékben áll fenn.

[13] A jelen másodfokú eljárás tárgyat képező sérelemdíj követelés jogalapjának vizsgálata során elsődlegesen az irányadó jogszabályokat ismertette ítélete indokolásában. Kiindulópontként megállapította, a felperes munkahelyi balesete miatt érvényesített az alperessel szemben sérelemdíj iránti igényt, ezért az Mt. 9. § (1) bekezdése alapján a sérelemdíj fizetésre kötelezés feltételeire a sérelemdíj fizetésre köteles személy meghatározására és a kimentés módjára a munkajogi kártérítési felelősség szabályait, azaz az Mt. 166. §-át kell alkalmazni. Ezek alapján a munkavállaló magatartása akkor vezet a munkáltató felelősség alóli mentesüléséhez, ha a kárt kizárólag maga a munkavállaló okozta és a munkáltató részéről az elháríthatatlan volt. Amennyiben a kár bekövetkezése nem kizárólag a munkavállaló magatartására vezethető vissza, a munkáltató a felelősség alól nem mentesülhet.

[14] A bíróság utalva az 1/2018. (VI. 25.) KMK vélemény II/5. pontjára (továbbiakban: KMK vélemény) rögzítette, vizsgálni kell az eset összes körülményeit, mivel a mentesülési feltétel fennállása csak akkor állapítható meg, ha a munkáltató bizonyítása sikeres arról, hogy a kár keletkezésében egyéb ok nem hatott közre.

[15] A perben nem volt vitás, hogy a felperes az alperesnél történő munkavégzés során szenvedett olyan balesetet, melyben testi épsége sérült. A bíróság ezért azt vizsgálta, hogy a baleset bekövetkezése kizárólag a munkavállaló elháríthatatlan magatartására volt-e visszavezethető. E körben érdemi bizonyítékként a perben beszerzett, szóban és írásban is kiegészített igazságügyi munkavédelmi szakvéleményt vette ítélezése alapjául. A közbenső ítélet indokolása részletesen ismertette az abban foglalt szakmai megállapításokat, valamint a szakértői bizonyítás lefolytatásának menetét. Összességében a bíróság aggálytalannak és megalapozottnak minősítette a szakvéleményt, figyelemmel arra is, hogy annak szóbeli és írásbeli kiegészítésére is sor került, a szakértő a felek kérdéseit teljeskörűen megválaszolta. Az alperesi indítvány ellenére a bíróság ezért új szakértő kirendelését nem tartotta szükségesnek. Ezzel kapcsolatban utalt a Pp. 315. § (1) bekezdésére, mely csak akkor teszi lehetővé új szakértő kirendelését, ha a már kirendelt szakértő szakvéleménye aggályos és ez a szakértő által adott további felvilágosítás ellenére sem volt kiküszöbölhető. Megjegyezte a Pp. 316. § (1) bekezdése szerinti aggályossági okok egyike sem állt fenn a perben beszerzett szakvéleménnyel kapcsolatban, ezért a bíróság az új szakértő kirendelése iránti alperesi indítványt mellőzte.

[16] A szakvélemény érdemi megállapításait elemezve a bíróság megállapította, hogy közvetlen okozati összefüggésbe hozható a balesettel a marókés előtti anyag továbbítás védelmi kialakításának hiánya. Az ezzel kapcsolatos tanúbizonyítás eredményét a bíróság úgy értékelte, az nem nyert bizonyítást, hogy az alperes a felperest a védelmi eszközök használatáról kioktatta-e, azt megkövetelte-e tőle. A bíróság hangsúlyozta, a mentesülés érdekében közvetlen bizonyítékokon alapuló tényállást kell megállapítani arra nézve, hogy a

munkavállalón kívül más külső körülmény nem hatott, nem hathatott közre a baleset bekövetkezésében. A perbeli esetben azonban nem volt kétséget kizáróan megállapítható az, hogy a balesetet megelőzően a konkrét munkafolyamatra vonatkozóan a felperes teljes körű gyakorlati, illetve munkavédelmi oktatásban részesült volna. A munkavédelmi oktatásról írásbeli feljegyzés nem készült, így az sem állapítható meg, hogy a szakértő által szükségesnek talált védelmi eszközök használatára az alperes kioktatta a felperest. A bíróság megjegyezte, az alperesi ügyvezető saját nyilatkozata is részben a szabálytalan gyakorlatot támasztja alá, mivel úgy nyilatkozott ő maga is csak a kis elemek marásánál használta a segédeszközöket.

[17] A bíróság kitért a munkavédelemről szóló 1993. évi CXIII. törvény (Mvt.) 54. § (7) bekezdés b) pont szabályára is, mely szerint az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkavégzés érdekében a munkáltató köteles rendszeresen meggyőződni arról, hogy a munkakörülmények megfelelnek-e a követelményeknek, a munkavállalók ismerik, illetve megtartják-e a rájuk vonatkozó rendelkezéseket. E jogszabályi rendelkezésből következően a bíróság alperestől elvárhatónak tekintette, hogy a felperes az adott gépen történő munkavégzést folyamatosan ellenőrizze. Az alperesnek felróható magatartásként értékelte, hogy az alperesi ügyvezető a baleset bekövetkezését megelőzően a felperest magára hagyta, a veszélyes gépi munkavégzés során kiment a műhelyből. E tényállási elemet illetően a felek ellentmondásos nyilatkozataival szemben a bíróság a munkabaleseti jegyzőkönyv fenti tartalmú megállapítását találta a tényálláshoz elfogadhatónak. Megállapította, az alperes az ellenőrzési kötelezettségének nem az adott helyzetben elvárható módon tett eleget, a munkáltató ezen okból nem hivatkozhat arra, hogy a balesetet kizárólag a felperes elháríthatatlan magatartása okozta.

[18] A bíróság másrésztől kármegosztásra okot adó körülményként értékelte, hogy a felperes a balesetet okozó tevékenységet, vagyis a kisebb méretű megmunkálási elem marását alperes kifejezett tiltása ellenére végezte. Ez okból a bíróság az Mt. 167. § (2) bekezdésére utalva a felperes oldalán közrehatást talált megállapíthatónak. A kármegosztás arányának meghatározása során a bíróság figyelembe vette, hogy a felperest utasítás-ellenes munkavégzés közben érte a baleset, az azt kiváltó közvetlen ok azonban az volt, hogy hiányzott a védelmi megoldás, melynek használata esetén a munkadarab úgy halad át a marókés előtt, hogy a munkát végző nem kerülhet veszélyes térbe. Az alperesi ügyvezető előadását figyelembe véve a bíróság megállapította, a védőeszközöket csak a kisebb megmunkálási elemeknél használták, a nagyobb elemek marási műveleténél az ügyvezető nemcsak eltűrte a szabálytalan munkahelyi gyakorlatot, hanem ő maga is így járt el. Ezzel közvetlenül súlyosan veszélyeztette a felperes egészségét és testi épségét.

[19] A bíróság kitért arra is, az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a balesettel érintett napon a munkakezdetkor a gépre felszerelésre kerültek a szakértő által megkövetelt védelmi eszközök, továbbá a dokumentálás hiányában azt sem, hogy a munkavédelmi oktatás ilyen munkavédelmi eszközök használatára kiterjedt volna. Az alperes így nem tudta bizonyítani, hogy a munkavállaló szakszerű felkészítése megtörtént az elvégzendő munkafeladatra. Emellett az alperes ellenőrzési kötelezettségét sem megfelelően teljesítette, mivel a felperest magára hagyta a gépi munkavégzés során. Ehhez képest kisebb arányú, 20%-os felperesi közrehatást állapított meg a bíróság az utasításellenes munkavégzés miatt. Ez egyúttal indokolta a közbenső ítélettel történő 80%-os felperesi kárfelelősség megállapítást.

A fellebbezések, fellebbezési ellenkérelmek

[20] Az ítélet ellen mindkét peres fél fellebbezést terjesztett elő.

[21] A felperes fellebbezésében akként kérte a közbenső ítélet részbeni megváltoztatását, hogy az elszenvedett munkahelyi balesetért az alperes kártérítési felelősségét teljes mértékben állapítsa meg a bíróság. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás ismertetése során kiemelte, a foglalkozás megkezdése előtt az alperes írásban dokumentált baleseti és munkavédelmi oktatásban nem részesítette őt. A gépek használatára az alperesi ügyvezető tanította be, gyakorlati munkavégzéssel történő rávezetés során bemutatta a gépek használatát, megmutatta miként kell végezni az adott feladatokat. Kérte figyelembe venni továbbá, hogy az alperes nem tudta bizonyítani, a balesettel érintett napon a munkakezdekort a gépre felszerelésre kerültek a védelmi berendezések. Írásbeli dokumentáció hiányában nem volt igazolható munkavállaló szakszerű felkészítése sem.

[22] Emellett hangsúlyozta, az alperes ellenőrzési kötelezettségét sem megfelelően teljesítette, mivel magára hagyta a balesetveszélyes munkavégzés közben. A jogi érvelés körében vitatta felróható közrehatását a bekövetkezett balesettel kapcsolatban. A lefolytatott bizonyítást elemezve álláspontja szerint az a következtetés vonható le, hogy a kisebb méretű megmunkálási elemek első marását valóban megtiltotta az alperesi ügyvezető számára, azonban a második és harmadik marás alkalmával már megengedte az egyedüli munkavégzést. Az alperesi ügyvezető ez ellen nem tiltakozott, látta és tudta, hogy ezek megmunkálását is végzi a felperes. Mindebből álláspontja szerint alappal feltételezhette, hogy harmadszori marást is elvégezheti figyelemmel arra, hogy valamennyi elem esetében a második marást már ő készítette el. A tanúvallomásokból álláspontja szerint arra lehet következtetni, hogy a harmadik marási fázis esetében részéről már nem utasításellenes munkavégzés történt. Mindebből az következik, hogy a munkahelyi baleset bekövetkezéséért kizárólag az alperes tehető felelőssé, különös tekintettel arra, hogy nem tartott megfelelő tartalmú munkavédelmi oktatást, illetve nem biztosította a védelmi berendezéseket, ezek használatára nem tanította be a felperest.

[23] Ezen túlmenően a munkavégzés-ellenőrzési kötelezettségét sem megfelelően teljesítette, mivel a baleset időpontjában magára hagyta a gépi munkavégzés közben. Emellett nem észlelte a szabálytalan és egyben balesetveszélyes munkavégzést. Felperes kérte, hogy a bizonyítás eredményét a Pp. 369. § (1) bekezdés a) és b) pontban rögzített felülbírálati jogkörben az ítéltábla akként értékelje, hogy ő nem hatott közre a munkahelyi baleset bekövetkezésében, nem végzett utasításellenes tevékenységet, így az elsőfokú bíróság a kármegosztást helytelenül alkalmazta.

[24] Az alperes felperesi fellebbezésre tett észrevételében hangsúlyozta, a munkabaleseti jegyzőkönyvben maga a felperes is elismerte, hogy az alperes kifejezetten megtiltotta számára a kisebb munkadarabok megmunkálását. Ezentúl nem volt elvárható az alperesi oldaltól, hogy a tiltott munkafolyamat közben a fa billenését valamilyen módon befolyásolva megakadályozza a baleset bekövetkezését, mivel ez nem ellenőrzési körébe eső okból következett be arra nem volt semmilyen ráhatása, azt befolyásolni nem tudta.

Hangsúlyozta kifejezett munkáltatói tiltás ellenére végzett a felperes munkatevékenységet, a balesetet kizárólag a felperes felróható magatartása okozta.

[25] Az alperesi fellebbezés elsősorban arra irányult, hogy a részítélet érintetlenül hagyása mellett az ítéletábra a közbelső ítélet megváltoztatása útján a felperes kereseti kérelmét teljes egészében utasítsa el. Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte a szakértői bizonyítással kapcsolatos lényeges eljárási szabálysértés miatt. A harmadlagos fellebbezési indítvány az volt, hogy a kármegosztási arányt az alperesre kedvezőbben mérsékelje a bíróság 20%-os mértékűre. Az alperes elsőfokú ítélettel kapcsolatos jogi álláspontja szerint nem állapítható meg vétkessége a baleset bekövetkeztében, mivel az, az ellenőrzési körön kívül eső okból keletkezett, tekintve, hogy arra nem volt semmilyen ráhatása, nem tudta annak körülményeit befolyásolni.

[26] Hangsúlyozta, a felperes magatartásának felróhatósága abban áll, hogy az ő kifejezett tiltása ellenére végezte a munkát. Kiemelte, azért mentesül a felelősség alól, mert a kárt kizárólag a felperes elháríthatatlan magatartása okozta, nincs okozati összefüggés a baleset bekövetkezése és az ő magatartása között. Az alperesi tiltást maga a felperes is elismerte a munkabaleseti jegyzőkönyvben, azonban mégis ezt a munkáltatói utasítást figyelmen kívül hagyva végezte a balesetet okozó tevékenységet.

[27] Emellett alperes felhívta a figyelmet arra is, hogy a munkabaleseti jegyzőkönyvben a felperes elismerte, részesült munkavédelmi oktatásban és az alperesi ügyvezető folyamatos instrukciókat adott a munkafolyamatok elvégzésére.

[28] Az Mvt. irányadó szabályainak eleget tett, nem állapítható meg azért sem a felelőssége, mivel nincs a balesettel okozati összefüggésbe hozható munkavédelmi szabályszegés a munkáltatói oldalon. Az egészséges, biztonságos munkavégzés feltételei fennálltak, a műhelyben megtalálhatók voltak a szakértő által megjelölt munkavédelmi eszközök; ezt tanúbizonyítás is alátámasztotta. Emellett a felperes megkapta a megfelelő munkavédelmi tájékoztatásokat, ugyanakkor kifejezett tiltás ellenére olyan munkafolyamatot végzett, amely során a baleset bekövetkezett. Alperes hangsúlyozta, a munkavédelemmel kapcsolatban a munkavállalónak is vannak Mvt. által előírt kötelezettségei. A felperes ezt megszegve kirívóan okszerűtlen magatartást tanúsított, mivel figyelmen kívül hagyta a munkáltatói utasítást.

[29] A másodlagos fellebbezési kérelme kapcsán előadta, álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem szabályszerűen folytatta le a szakértői bizonyítást, a Pp. 315. § (1) bekezdés alapján az alperesi indítványnak megfelelően új szakértőt kellett volna kirendelnie. Az alperes hangsúlyozta, a tárgyalások során többször jelezte, a szakértői vélemény több ponton ellentmondásos, ezeket a személyes meghallgatáson sem sikerült feloldani. Ez is indokolta volna, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 315. § (1) bekezdés alapján új szakértőt rendeljen ki. Ennek elmaradása lényeges eljárási szabálysértés, mely az elsőfokú ítéletet megalapozatlanná teszi. A szakértői bizonyítással kapcsolatban kiemelte továbbá, önmagában az, hogy a munkavállaló tiltás ellenére végezte a munkát, kizárja a munkáltatói felelősséget.

[30] Harmadlagos fellebbezési kérelméhez kapcsolódóan hangsúlyozta, a kárviselés arányát az dönti el, hogy a munkavállaló vétkes közrehatása milyen mértékű volt. Kérte

ennek mérlegelése során figyelembe venni az ítéletben is megemlített KMK vélemény III/4. pontját. Az alperes megjegyezte továbbá, munkáltatói vétkessége jelen esetben azért sem állapítható meg, mert nem tűrt el szabálytalan munkahelyi gyakorlat alkalmazását, hiszen nem is volt tudomása arról, hogy az általa megtiltott munkafolyamatot a felperes mégis végzi. Felhívta a figyelmet, hogy sem munkajogi, sem polgári jogi szempontból nem lehet életszerűen a gyakorlatban többet elvárni a munkáltatótól, mint azt, hogy egy esetleges baleset elkerülése érdekében többször is kifejezetten megtiltsa egy adott munkafolyamat elvégzését. Ezt jelen esetben az alperes megtette. A szakértői bizonyítás rávilágított arra, hogy ilyen típusú baleset kizárólag akkor következik be, ha a munkavállaló gépi munkát végez. Ezt, az adott munkadarabnál, azonban a tilalom ellenére tette. Amennyiben a munkavállaló nem végzi a tiltással érintett munkafolyamatot, akkor a baleset nem következett volna be. Ennek döntő jelentősége van a kármegosztás szempontjából, melyet az alperes a felperesre terhesebben 80-20%-os arányban kérte megállapítani. Emellett továbbra is hangsúlyozta, valójában a felelősség alóli teljes alperesi mentesülésnek van helye a feltárt tényállás alapján.

[31] Az alperes fellebbezésére benyújtott felperesi ellenkérelem az elsőfokú rész- és közbenső ítélet felperesi fellebbezéssel érintett részében történő megváltoztatására irányult. Az alperesi vétkesség körében felperes hangsúlyozta, a bekövetkezett munkahelyi balesetért az alperesi munkáltatót objektív felelősség terheli. Továbbra is vitatta, hogy a kisméretű elemek, munkadarabok harmadszori marását az alperes megtiltotta volna. Fenntartotta, hogy az első marási fázisban még fennállt a munkáltatói tilalom, de a második, illetve a harmadik marás során már az alperes jelenlétében, tehát ráutaló magatartással megengedve a felperes saját maga végezhetett a munkafolyamatokat valamennyi munkadarabon. Azt teljesen életszerűtlennek minősítette, hogy a tiltás utáni megengedést követően a harmadik fázisra újra munkáltatói tiltás lépett volna életbe. Fenntartotta, hogy munkavédelmi oktatásban nem részesült, a munkabiztonságot szolgáló munkavédelmi eszközök nem voltak részére biztosítva. Ezek a körülmények az alperesi munkáltató objektív felelősségét megalapozzák.

Az ítéltábla döntésének indokai

[32] A fellebbezések nem alaposak.

[33] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelményei körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik továbbá, hogy a felülbírálat jogkörei közül melynek vagy melyeknek a gyakorlását kéri a másodfokú bíróságtól.

[34] A peres felek által kölcsönösen benyújtott fellebbezések egyaránt kizárólag a közbenső ítéleti megállapítást támadták, ezért az ítéltáblának a fellebbezési hivatkozások tükrében a fenti elbírálási szempontokat alapul véve, a sérelemdíj iránti kereset jogalapjának fennálltát, valamint a kármegosztás alkalmazásának helyességét és a közbenső ítélettel

megállapított arány helytállóságát kellett a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontjai szerinti felülbírálati jogkörben eljárva vizsgálnia. A felperes sérelemdíj iránti igénye az alperessel fennállott munkaviszonyával összefüggésben bekövetkezett munkahelyi baleset miatti testi épség, és egészség-sérelmén alapult, a Ptk. 2:43. § a) pont szerinti személyiségi jogának megsértése miatt az őt ért nem vagyoni sérelemért követel a perben sérelemdíjat [Ptk. 2:52. § (1) bekezdés].

[35] A munkaviszonnyal összefüggő személyiségi jogsértés esetében az Mt. 9. § (1) bekezdés utaló szabálya az irányadó, vagyis a munkavállaló és a munkáltató személyiségi jogainak védelmére a Ptk. személyiségi jogokat szabályozó harmadik részének rendelkezéseit kell alkalmazni, ugyanakkor a sérelemdíj igény elbírálására az Mt. kártérítési felelősségre vonatkozó szabályai vonatkoznak. Mindezekből következően az Mt. speciális kárfelelősségi alakzatára alapul a sérelemdíj iránti kereset is, amennyiben a munkavállaló személyiségi joga sérül. Ilyen kereset esetében a bíróságnak elsődlegesen azt kell vizsgálnia, hogy a munkavállaló egészségkárosodása miatt keletkezett kár összefüggött-e a munkaviszonnyal.

[36] A perbeli esetben nem vitatott tényállási elem, hogy a peres felek között hatályos, írásban kötött munkaszerződés állt fenn a baleset bekövetkeztekor, ennek keretében végzett a felperes alperesi munkáltató telephelyén gépi famegmunkálást, amikor a testi épségét sértő károsodás bekövetkezett. Ez a körülmény már önmagában keletkezteti az alperesi munkáltató Mt. 166. § (1) bekezdése szerinti objektív kártérítési felelősségét. A munkáltató felelőssége felróhatóság, vétkesség nélkül is fennáll, ha a baleseti kár a munkaviszonnyal okozati összefüggésben keletkezett (Kúria MK. 31. sz. állásfoglalás). Az objektív kárfelelősséget megalapozó Mt. szabályozás folytán így a perben teljeskörűen az alperesre hárult a bizonyítási teher, melyre az Mt. 166. § (2) bekezdés szabályait kell alkalmazni. Az alperes kimentési érdekében állt, hogy kétséget kizáróan bizonyítsa:

- a kárt az ellenőrzési körén kívül eső olyan körülmény okozta, amellyel nem kellett számolnia, és nem volt elvárható, hogy a károkozó körülmény bekövetkezését elkerülje, vagy a kárt elhárítsa [Mt. 166. § (2) bekezdés a) pont],

- a kár kizárólag a károsult elháríthatatlan magatartása okozta [Mt. 166. § (2) bekezdés b) pont].

[37] Az alperes fellebbezésében továbbra is vitatta, hogy ellenőrzési körébe esett volna a baleset bekövetkezése, ezzel tartalmában az Mt. 166. § (2) bekezdés a) pontja szerinti mentesülési ok fennálltára hivatkozott. A munkáltató ellenőrzési körébe tartozó körülményeket illetően irányadó a KMK vélemény II/2. pontjának értelmezési levezetése, mely szerint a munkáltató ellenőrzési körébe tartozik a feladatainak ellátása, az ezzel összefüggő személyi magatartás, a munka megszervezése, a termeléshez, munkavégzéshez szükséges anyag, felszerelés, berendezés, energia, tulajdonsága, állapota, mozgatása, működése, általában a termelés kockázata. Feltétlenül a munkáltató ellenőrzési körébe tartozik, ha a kár a telephelyén végzett munka közben, illetve annak megszervezése, irányítása során következik be. Erre nézve az Mvt. elsőfokú bíróság által is felhozott speciális szabályai külön ellenőrzési kötelezettséget előíró rendelkezéseket tartalmaznak [Mvt. 54. § (7) bekezdés]. A Ptk. hatására az Mt. által is alkalmazott jogi terminológia helyes értelmezése szerint nemcsak azok a körülmények tartoznak az ellenőrzési körbe, melyekre a munkáltató

ráhatással bír, hanem a működési körön belül eső valamennyi körülményt ide kell sorolni. Jelen esetben a telephelyen végzett munkát a felperes, az alperesi munkáltató termelési tevékenysége előmozdítása érdekében tehát kifejezetten az alperes működési körön belül látott el fagegmunkálási tevékenységet. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kétséget kizáróan megállapítható módon ennek során következett be a sérülése. A kár tehát az alperesi munkáltató ellenőrzési körén belüli okra vezethető vissza, ezért a mentesülési szabályok közül alperes fellebbezési hivatkozásával ellentétben az Mt. 166. § (2) bekezdés a) pontja nem alkalmazható.

[38] A munkáltató az ellenőrzési körén belül eső körülmény miatt keletkezett kárt csak akkor nem köteles megtéríteni, ha bizonyítja, hogy az kizárólag a károsult olyan magatartása okozta, amely a munkáltató számára elháríthatatlan volt (Mt. 166. § (2) bekezdés b) pont, KMK vélemény II/2. pont első mondat). A továbbiakban érdemben vizsgálendő, fenti kimentési szabály alkalmazását illetően nézve az ítéltábla elsődlegesen azt hangsúlyozza, hogy a bizonyítékoknak nem a felperesi felelősség megállapítását kell alátámasztani, hanem a kimentéses bizonyítás logikája alapján a munkáltató alperes törvénynél fogva fennálló objektív felelősségének teljeskörű kimentését kell megalapoznia. A kimentési szemléletű bizonyítás-értékelés során figyelemmel kell lenni a kár keletkezési körülményeinek vizsgálatára, ha az alperes az elháríthatatlanságot illetően bizonyítja, hogy a tőle elvárható módon minden kötelezettségének eleget tett a kár elhárítása érdekében, a munkavállaló kizárólagos károkozására ebből még nem lehet közvetlen következtetést levonni. Erre nézve a baleset pontos oka, a baleseti mechanizmus teljes körű feltárása adhat csak a megnyugtató tényállási alapot. A jelen perbeli jogvita elbírálása során is irányadó a Kúria EBH 2019.M.13. számú eseti döntése, mely egyrészt hangsúlyozza a munkavállaló kizárólagos és elháríthatatlan magatartásának teljes körű, minden részletre kiterjedő feltárásának szükségességét, mely az alperes bizonyítási érdekkörébe esik. Másrészt az esetleges bizonyítatlanság következményeinek értékelésére adott iránymutatásában a Kúria kitért arra is, amennyiben a baleset bekövetkezésének pontos oka a rendelkezésre álló adatok alapján nem határozható meg, ebből még nem vonható le közvetlen módon következtetés arra, hogy a balesetet kizárólag a károsult elháríthatatlan magatartása okozta. A baleset bekövetkezési körülményeinek bizonyítatlansága nem értékelhető a felperes terhére, ilyen esetben ugyanis a munkáltató az objektív kártérítési felelősség alóli kimentésre irányuló bizonyítási kötelezettségének valójában nem tudott eleget tenni.

[39] A perben lefolytatott bizonyítás eredményének fenti szempontok szerinti értékelését megelőzően az ítéltábla az alperesi fellebbezésben felhozott eljárási szabálysértés kérdését vizsgálta. Az ítéltábla ezzel kapcsolatos álláspontja az, hogy az elsőfokú bíróság a felmerülő szakkérdések vizsgálatára helyes anyagi pervezetés nyomán (4.M.70.022/2020/10. sz. jegyzőkönyv) alperesi indítványra szabályszerűen rendelt ki igazságügyi munkavédelmi szakértőt [Pp. 300. § (1), (2) bekezdés]. Az irányadó garanciális eljárási szabályokat betartva az írásbeli szakvéleményre nézve észrevételezési lehetőséget biztosított a felek számára és a szakértő személyes meghallgatására, valamint írásbeli szakvélemény kiegészítésre is sor került [Pp. 313. § (1)-(3) bekezdések]. A szakértő szakmai kompetenciáját egyik fél sem vonta kétségbe, és a szakvélemény tartalmi megállapításaival kapcsolatban sem merült fel aggály az ítéltábla álláspontja szerint. A bíróság részéről a kirendelt szakértő alkalmazására vonatkozó Pp. előírások teljeskörűen betartásra kerültek, a szakvélemény értékeléséhez kapcsolódó Pp. 316. § (1) bekezdés szabálya a-d) pontjában felsorolt aggályossági esetek egyike sem merült fel a szakértői véleménnyel kapcsolatosan, különösen azt követően, hogy az alperes által tisztázandó kérdésekre a szakértő szóban és írásban is kellőképpen választ

adott. Megjegyzendő, a szakvélemény ellentmondásosságával kapcsolatban az alperesi fellebbezés is csak általános hivatkozást tartalmaz, konkrét ellentmondásokat nem jelölt meg. Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe a Pp. 315. § (1) bekezdését, mely csak akkor teszi lehetővé új szakértő kirendelését, ha a beszerzett szakvélemény aggályos és az aggályosság szakértő által adott felvilágosítás ellenére sem küszöbölhető ki.

[40] Az ítéltábla hangsúlyozza, a Pp. új szabályai szerint a kirendelt szakértő helyett új szakértő csak akkor rendelhető ki, ha az eredetileg kirendelt szakértő szakvéleménye aggályosnak minősül. Az aggályossági ok fennállása sem feltétlenül eredményezi automatikusan új szakértő kirendelését, hiszen a szakvélemény kiegészítésére, fogyatékosságainak kiküszöbölése érdekében indítvány alapján lehetőség van. Csak a kiegészítés sikertelensége esetén rendelhető ki új szakértő (Kommentár a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvényhez Pp. 315. §-ához fűzött kommentár 1. pont: Új szakértő kirendelése alcím, szerkesztette: Wopera Zsuzsa).

[41] A jelen perbeli bizonyítás során ilyen eset nem állt fenn, a kiegészített szakértői vélemény a perbeli jogvita elbírálásához szükséges lényeges érdemi bizonyítéknak minősül. Az ítéltábla a Kúria gyakorlata alapján szükségesnek találja még megjegyezni, hogy a szakvélemény aggálytalanságának kérdése is a Pp. 279. § (1) bekezdésén alapuló szabad bírói mérlegelés körébe tartozó döntés. Ezzel kapcsolatos, továbbra is irányadó bírói gyakorlatot a Kúria Pfv.I.20.538/2011/4. számú eseti döntésében fejtette ki. Az elsőfokú bíróság e mérlegelést elvégzte, és erről ítélete indoklásában számot adott.

[42] A kifejtettekből következően az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a kiegészített szakvéleményt vette ítélezése alapjául, az a perbeli jogvita elbírálása szempontjából perdöntő jelentőségű érdemi bizonyítékul szolgál. A rendelkezésre álló bizonyítékok értékelése körében az ítéltábla is jelentőséget tulajdonított annak, hogy az alperesi ügyvezető csak szóbeli általános munkavédelmi oktatásban részesítette a felperest, az írásbeli dokumentáció hiányában ennek tartalma kizárólag a felperes által elismertek szerint állapítható meg. E bizonyítékhány miatt a szakértő által minden esetben szükségesnek talált munkavédelmi eszközök megléte, illetve használatuk megismertetése és a használat megkövetelése nem nyert igazolást, ez az alperes terhére esik (Kúria EBH 2019.M.13. számú eseti döntés).

[43] A bírói gyakorlat szigorúan megköveteli, hogy a munkáltató köteles legyen biztosítani a szabályszerű technológiához szükséges segédeszközöket, védőfelszereléseket. Amennyiben ennek nem tesz eleget és ezzel összefüggésben baleset következik be, a baleset következményeiért még akkor is köteles helytállni, ha a munkavállaló szabályszerű technológia hiányában szakmai követelmények megszegésével jár el (Legfelsőbb Bíróság (Kúria) Mfv.I.10.148/2007/3. számú eseti döntés). Az elsőfokú bíróság a szakértői véleményre alapozva helytállóan állapította meg, hogy a perben a baleset bekövetkezése már ezért sem kizárólag a felperes elháríthatatlan magatartásának következménye volt tekintettel arra, hogy hitelt érdemlő módon, kétséget kizáróan nem volt bizonyított alperes részéről, hogy biztosította a szabályszerű technológiához szükséges, a balesetveszély elhárításához elengedhetetlen munkavédelmi segédeszközöket (szakértő által szükségesként megjelölt ún. fésűs lezorító, tolófa, tolóláda). Megjegyzendő, hogy ezek használatát nemcsak a kisebb munkadarabok vonatkozásában tartotta elengedhetetlennek a szakértő.

[44] Mindezekén túl az elsőfokú bíróság helyesen értékelte alperes terhére azt is, hogy a baleset bekövetkeztének időpontjában az alperesi ügyvezető nem tartózkodott a telephelyen, magára hagyta a munkavállalót, ezáltal megszegte az Mvt. 54. § (7) bekezdés b) pontja szerinti munkavállaló fölötti ellenőrzési kötelezettségét. E tekintetben alperesnek azt kellett volna kétséget kizáróan bizonyítania, hogy kifejezetten megtiltotta a csak néhány napja ott dolgozó felperes számára a veszélyes üzemű gépen történő munkavégzést az ügyvezető távollétében. Ezzel kapcsolatban az alperesi ügyvezető perbeli személyes nyilatkozatával szemben a felperes ellentétes tartalmú nyilatkozatot tett, egyéb bizonyíték hiányában tehát nem nyert bizonyítást a gépi munkavégzés tiltása az ügyvezető távollétében.

[45] Az elsőfokú bíróság által is helyesen elvégzett bizonyíték értékelés eredményeként helytállóan az állapítható meg, hogy a perbeli baleset bekövetkezése nem kizárólag a felperes elháríthatatlan magatartásának következménye volt. A munkáltató a felelősség alól tehát nem mentesülhet. Hangsúlyozandó, az alperes nem bizonyította, hogy a perbeli baleset kizárólag a felperesi munkavállaló magatartására vezethető vissza, felelősségét nem mentette ki, ezért helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy kártérítési felelősséggel tartozik a bekövetkezett kárért, mely a sérelemdíj igényt is megalapozza.

[46] Mindkét peres fél saját érdekének megfelelően, fellebbezésében sérelmezte az elsőfokú bíróság által alkalmazott kármegosztást, mely az Mt. 167. § (2) bekezdés rendelkezésén alapult. A jogszabály alkalmazását illetően a KMK III/4. pontja irányadó, mely a kármegosztást a munkáltató vétkesség nélküli felelőssége mellett is megállapítható vétkessége és a munkavállaló vétkességének arányában teszi alkalmazhatóvá. A munkavállaló terhére csak az ő vétkes magatartásával közvetlenül összefüggő kár értékelhető.

[47] A perbeli tényállásban a felperesi munkavállaló azon vétkes magatartása merült fel a baleseti kár bekövetkeztével összefüggésben, hogy kisebb méretű munkadarabokat is megmunkált az alperesi ügyvezető tiltása ellenére. E tekintetben a bizonyíték értékelés során irányadó kiindulópont, hogy a munkabaleseti jegyzőkönyvben – és nemcsak az első marási fázis elvégzésére nézve – maga a felperes nyilatkozott úgy, hogy a kisebb munkadarabokkal kapcsolatban az alperesi ügyvezető eltiltotta őt a gépi megmunkálástól éppen e munkafolyamat fokozott veszélyessége miatt. Ezt a jegyzőkönyvet készítő tanú 1 érdektelen tanú vallomásával megerősítette (3.M.116/2018/22. sz. jegyzőkönyv 3. oldal). A szóbeli tiltás fennálltát emellett tanú 2 tanú is alátámasztotta, aki ennek a baleset előtti napon a műhelyben szem- és fültanúja volt (3.M.116/2018/21. sz. jegyzőkönyv 3. oldal).

[48] A perben a felperes már azt állította, hogy a kezdeti tiltást a második, harmadik marási munkafázis során időközben feloldotta az ügyvezető, erre nézve azonban az alperesi ügyvezető személyes előadása során ellentétes nyilatkozott tett, kifejezetten tagadva, hogy a kisebb munkadarabokra vonatkozó tilalmat a későbbiek során feloldotta volna. Ez okból a bizonyítási teher a vétkesség alóli kimentés érdekében viszont a felperesre hárult, a perben neki állt érdekében annak kétséget kizáró bizonyítása, hogy a kisebb munkadarabok megmunkálásával kapcsolatos tilalom a második, harmadik marási fázisban az ügyvezető részéről már feloldásra került. Erre nézve azonban hitelt érdemlő, kétséget kizáró bizonyítékot a felperes nem tudott szolgáltatni. A tanúbizonyítás arra nem világított rá, hogy bármelyik tanú is látta volna kisebb munkadarab felperesi megmunkálásának elfogadását az alperes részéről. A bizonyítottság ezzel kapcsolatos hiánya viszont már a felperes terhére esik

[Pp. 265. § (1) bekezdés]. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján tényyszerűen kizárólag csak az állapítható meg, hogy az alperesi ügyvezető tiltó utasítása ellenére kisméretű munkadarabon végzett a felperes marási munkát, amikor őt a baleset érte. Ez munkavállalói vétkes közrehatásként értékelendő, mely megalapozza az Mt. 167. § (2) bekezdés kármegosztási szabályának alkalmazását. A felperesi munkavállaló a munkáltatói utasítással ellentétben olyan munkafolyamatot végzett, amely tilalom alá esett, ezzel vétkes magatartása folytán közrehatott a baleseti kár bekövetkeztében.

[49] A kármegosztás arányát illetően a bírói gyakorlat számára további iránymutatást ad a KMK vélemény III/4. pont indokolási része, mely szerint a kármegosztás arányát a munkavállaló vétkes közrehatása, ennek kisebb vagy nagyobb súlya alapján kell meghatározni. Emellett fel kell tárni, hogy a munkáltató vétkes magatartása mennyiben járult hozzá a kár bekövetkezéséhez. A vétkességre tekintet nélküli felelősségi alakzat mögött jelen esetben fennáll a munkáltató ki nem mentett azon mulasztása, hogy a szabálytalan munkahelyi gyakorlat alkalmazását eltűrte, vagyis a munkavédelmi eszközök nélkül pusztán kézzel végzett munkát elfogadta a gépi marás során. Nem dokumentált az ezzel kapcsolatos balesetvédelmi oktatás pontos tartalma sem, emellett a munkavállaló feletti ellenőrzési kötelezettségét is megszegte. Mindezen körülmények miatt az ítéltábla álláspontja szerint is indokolt az alperesre terhesebb kármegosztási arány meghatározása.

[50] A fenntartandó ítélezési gyakorlat a kármegosztás arányának kialakításakor egyébiránt a munkáltató vétkesség nélküli felelősségét értékeli kiindulópontként, tehát minden esetben a munkáltató felelősségi aránya kerül nyomatékosabban a mérlegelésbe. Ezzel kell egybevetni a munkavállaló vétkes közrehatását. Csak kirívóan súlyos munkavállalói magatartás eredményezhet a munkavállalóra terhesebb kármegosztást, mely jelen esetben nem indokolt.

[51] A kifejtettekre figyelemmel az ítéltábla megállapította, hogy helyesen alkalmazott kármegosztást az elsőfokú bíróság és annak alperesre terhesebb arány-meghatározásával is egyetért. Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdés értelmében helybenhagyta. Egyik peres fél fellebbezése sem vezetett eredményre, ezért a felek egymás irányában másodfokú eljárás költségeik megtérítésére nem tarthatnak igényt (Pp. 83. § (2) bekezdés).

Szeged, 2021. december 15.

Dr. Hámori Attila s.k.

a tanács elnöke

Dr. Dobler László s.k.

előadó bíró

Dr. Tolna András s.k.

táblabíró

SZEGEDI ÍTÉLTÁBLA

Mf.III.40.048/2021/11. szám

A felperes:

felperes neve (felperes székhelye)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Horváth Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Horváth László ügyvéd, ügyvédi iroda címe.)

Az alperes:

alperes neve Kft. (alperes székhelye)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Ember Alex ügyvéd (ügyvéd címe)

A per tárgya:

Munkabér követelés és sérelemdíj megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és megfellebbezett határozatának a száma:

Szegedi Törvényszék 4.M.70.022/2020/47.

A fellebbező fél és a fellebbezés sorszáma:

Felperes, 4.M.70.022/2020/50.

Alperes, 4.M.70.022/2020/51.

KIEGÉSZÍTŐ ÍTÉLET

Az ítéltábla a 2021. december 15. napján kelt Mf.III.40.048/2021/8. számú közbenső ítélet rendelkező részét az alábbiak szerint kiegészíti.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak – az adóhivatal külön felhívására – 257 615 (Kettőszázötvenhétezer-hatszáztizenöt) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Megállapítja, hogy a felperes által le nem rótt 48 000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

A kiegészítő ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

INDOKOLÁS

Az ítéltábla a 8. számú közbenső ítéletének meghozatalát követően hivatalból észlelte, hogy abban nem rendelkezett a felek által a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetékről.

A Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (Pp.) 355. § (2) bekezdése értelmében, ha a bíróság az ítéletben nem rendelkezett olyan kérdésről, amelyről a rendelkezés jogszabály értelmében hivatalból kötelező, a mulasztást a hiányosság észlelését követően haladéktalanul pótolja.

A Pp. 82. § (1) bekezdése szerint, ha a törvény eltérően nem rendelkezik, a bíróság a perköltség viseléséről az eljárást befejező határozatában hivatalból dönt.

Az előbbiekre figyelemmel az ítéltábla a Pp. 355. § (5) bekezdés d) pontjára figyelemmel tárgyaláson kívül határozott az ítélet kiegészítéséről és az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 83. § (2) bekezdése, valamint a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte a le nem rótt 257 615 forint fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

Megállapította továbbá, hogy a szintén eredménytelenül fellebbező, munkavállalói költségkedvezményben részesülő felperes [Pp. 523. § (2) bekezdés] által le nem rótt fellebbezési eljárási illeték a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam terhén marad.

A kiegészítő ítélet ellen a Pp. 365. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel nincs helye fellebbezésnek.

Szeged, 2022. január 24.

Dr. Hámori Attila s.k.

a tanács elnöke

Dr. Dobler László s.k.

előadó bíró

Dr. Tolna András s.k.

táblabíró